

„A jak to chce udělat?“ uchechtla se Mhairi a pokynula bradou k obzoru, kde už se sbíraly vlny, připravené odříznout je od pevniny až do jara. Cítila, jak se v ní všechno sevřelo žárlivostí, jako by ji omotal ostružiník.

„Prý jestli bychom si mohli psát.“ Flora to řekla jakoby nic, ale Mhairi věděla, že se to rovná zemětřesení. Ostrůvky občas navštívili bohatí pohlední cizinci a ona a její kamarádky byly ve věku, kdy je pohled na ně těšil. Ale bez ohledu na to, jak hezcí nebo galantní ti muži byli, nakonec vždycky nastoupili na palubu lodi, zase odpluli, a než se vrátili domů, na koketování s hezkou dívkou z divokého ostrova už zapomněli. Pamatovala si, že jako malá holčička slyšela vyprávět jednoho z námořníků, umístěných sem během Velké války, že na pevnině jsou děvčata ze St. Kildy považována skoro za mořské panny nebo bájně selkie – pozoruhodné krásky, ale příliš vzdálené na to, aby mohly být skutečné. Flořin půvab byl výjimečný a Mhairi nepochybovala o tom, že by člověk mohl obeplout celý svět a nepotkat tak úchvatnou tvář. Ale stejně nikdo nikdy nenapsal.

Až dosud.

Mhairi se dívala na moře, nelíbilo se jí, co cítí. Měla milou, laskavou povahu – všichni říkali, jak je obětavá –, tak proč by měla závidět kamarádce štěstí? Jenže záviděla. Připadalo jí to zkažené a zahořklé stejně jako pach shnilé smradlavé velryby, až se zhrozila.

„Líbí se ti,“ řekla tiše, když došly ke břehu a dívaly se na inkoustovou vodu. V zálivu se houpala světla jako spadlé hvězdy, muži – a Effie – pracovali na mrtvole velryby, rychle ji kuchali v přibývajícím moři.

„Je to džentlmen. Povídal si se mnou. Většina po mně jenom pokukuje.“

„On po tobě pokukoval taky.“ Mhairi si prohlížela kamarádkin profil – dlouhé černé vlasy, povlávající ve večerním vánku, plné rty a rovný nos, hezky klenuté obočí nad okouzujícíma zelenýma očima.

„Jo. Ale mluvil se mnou. A teď mi napsal.“

Mhairi polkla. Na ni se nikdy nikdo nedíval, ne takhle. Tváře měla moc červené, vlasy moc zářivé, boky moc oblé, ruce moc hrubé. „Co ještě ti napsal?“

„Něco o svém životě – že je obchodník, ale srdcem badatel. Jeho otec byl průmyslník.“

„Co je to?“

„Nevím,“ pokrčila Flora rameny. „Má mladší sestru a synovce a neteře. Žije v Glasgowě, když zrovna necestuje.“

„A nad čím bádá?“

„To nepsal. Mám se ho zeptat, až mu budu psát?“

„Ty mu odepišeš?“

„Nebo je to pitomá otázka? Aby si o mně nemyslel, že jsem nějaký prošťáček.“

„To je to poslední, co bys byla,“ zasmála se Mhairi. Její matka říkala kamarádce „koketa“, protože Flora brzy zjistila, že je díky své kráse jiná, výjimečná a vzácná. A naučila se ji využívat, kupříkladu se vyhýbat povinnostem nebo pastoremově rákosce.

„Chci, aby si o mně myslel jen to dobré.“

Mhairi zaznamenala v jejím hlase nezvyklé pochybnosti a to ji obměkčilo. „Co jiného by si o tobě mohl myslet?“

Slunce už klesalo za horský hřeben na západě, trochu se zachvěla, jak jí chladný vzduch olízl kůži. Obrátila se k Floře, která se instinktivně naklonila a rozsvítila lampu. Byla úchvatně krásná, i když si to neuvědomovala.